

Phần 9

Chương 25

“**T**ru tử, tới đây một chút.” Thời Tiêu tìm trên kệ nhà bếp một lần, không tìm được túi đậu sương kia, vội vàng hô to gọi Bảo Trụ.

Bảo Trụ vừa vào, chỉ thấy Thời Tiêu ở trên kệ tìm thứ gì đó, trong lòng liền có chút chột dạ, nhưng vừa nghĩ tới là Quyên Tử tỷ bảo hấn làm, lập tức thả lỏng lại, mắt ánh loe loe giả bộ như không biết gì hết: “Thời tỷ tỷ gọi ta tới nhóm lửa à, tỷ chờ tí, ta đi dọn bó củi đã, tháng trước ta và mấy đứa Cầu Tử đi ngoại thành trên núi chặt được đó, chất đống ở bên trong, có lẽ đã khô hết rồi, đều là nhánh cây bạch lạp, đốt ngon lắm.”

Nói xong muốn đi ra ngoài, nhưng bị Thời Tiêu nắm lấy cổ áo kéo trở về: “Tiểu tử ngươi bớt ba xạo với tỷ tỷ đi, nói, bao giấy dầu ta để trên góc kệ tầng 3 đi đâu rồi hả?”

Bảo Trụ nháy mắt mấy cái: “Chưa từng nhìn thấy bao giấy dầu nào hết, chẳng lẽ là chuột trong phòng tha đi ăn mất rồi?”

Thời Tiêu vừa thấy dáng vẻ ấp úng của tiểu tử này, liền biết nhất định là hấn đã lấy đi, nhưng tiểu tử này lại chết sống không thừa nhận, mình cũng thật không có biện pháp, lại không thể như Quyên tỷ nhéo lỗ tai của bọn hấn.

Vừa muốn hỏi lại, chợt nghe ngoài cửa viện đập hai cái, có người kêu cửa: “Quyên Tử nha đầu, Thời nha đầu, có ở nhà không?”

Giờ này Quyên Tử chưa có về đâu, ngày mai ở phố nhỏ đằng trước có nhà cưới vợ đãi rượu, Quyên Tử mang theo Nhị Cầu Tử đi giao rượu rồi, lo lắng Thời Tiêu một mình ở nhà nấu cơm, mới sai Bảo Trụ trở về hỗ trợ nhóm lửa.

Bảo Trụ lanh lợi, nghe tiếng liền nói với Thời Tiêu: “Nghe như Trầm chương quý Hôi Xuân Lâu đầu phố, sao giờ này lại tới đây?” Nói xong bỗng nhiên hai mắt sáng rực lên: “Đừng nói là tỷ tỷ mua thịt hầm cách thủy ở Hôi Xuân Lâu nha?”

Thời Tiêu thấy dáng vẻ thèm thuồng của hấn nhìn không được phúc xùy một tiếng bật cười, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt của hấn nói: “Tiểu quỷ tham ăn, hôm nay tỷ tỷ không có mua, chúng ta cũng không phải là người chạy việc cho Trầm chương quý, nhất định là có chuyện quan trọng, mau mở cửa đi, đừng để Trầm chương quý đứng bên ngoài.”

Bảo Trụ lên tiếng đi ra mở cửa, vừa mở cửa đã nghe thấy mùi thơm của món thịt hầm cách thủy, hít sâu một hơi, nước miếng suýt nữa đã chảy xuống.

Mời Trầm chương quý đi vào, nhìn cái cà mèn trong tay ông ta, hai mắt không rời đi được, dáng vẻ này làm chọc cười Trầm chương quý, đưa cà mèn

cho hắn nói: “Sau khi sư phụ phòng bếp vừa làm xong là đi đem cho tên gia hỏa nhà ngươi liền đó.”

Thời Tiêu bưng bát trà đi ra, đưa cho Trầm chương quĩ nói: “Lẽ ra Quyên tỷ nên sai tên tiểu tử này đi lấy, sao người không sai người đến nói một tiếng, mấy tên tiểu tử này sẽ đi lấy ngay, người cần gì phải vất vả đi một chuyến như thế.”

Trầm chương quĩ cũng không giải thích, chỉ giao cả mèn cho Bảo Trụ, còn mình thì nhận chén trà kia, cúi đầu nhìn nhìn, không khỏi âm thầm gật gật đầu, rốt cuộc vẫn là nha đầu thư hương môn đệ, mặc dù hiện tại cuộc sống nghèo túng, nhưng nha đầu này không hề thô kệch ngượng nghịu.

Trong bát là trà hoa hòe, hoa hòe khô ngâm nước ấm cho nở ra, nhìn thật đẹp mắt, ăn một miếng miệng đầy mùi thơm, theo cổ họng nhuận xuống dưới, vô cùng dễ chịu.

Trầm chương quĩ nói: “Đây là trà hoa hòe, làm trà này chắc tốn nhiều công sức lắm.”

Thời Tiêu cười nói: “Cũng không phải là công sức của ta, hoa của cây hòe già trong viện này bị mấy tên tiểu tử hái sạch không nói, còn đi ra ngoài hái được tầm mười giỏ, tiểu hài tử tham ăn, vì muốn ta làm thức ăn cho bọn chúng, nhưng nhiều như vậy có làm cũng làm không hết, cho nên dứt khoát lấy hết hoa rửa sạch, phơi nắng trên nóc nhà, thu lại, thấy trời bắt đầu nóng rồi, pha trà uống ngược lại có thể thanh hỏa, người đừng ghét bỏ mới phải.”

Trầm chương quĩ âm thầm dò xét nha đầu kia, trên người mặc y phục màu trắng họa tiết hoa rơi, gọn gàng sạch sẽ, vóc người mềm mại nhỏ nhắn yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay trắng ngần, lông mày mảnh mắt to, mũi cao cái miệng nhỏ nhắn, dáng vẻ mặc dù chênh lệch chút ít so với Quyên Tử, nhưng được cái sáng sủa, người khác vừa nhìn liền muốn yêu thương.

Bởi vì là người phía nam, nên giọng nói mang theo vẻ mềm mại, âm thanh này nghe vào trong lỗ tai, so với tiêu khúc còn hay hơn, mái tóc đen thốt thành một bím tóc to thả trước ngực, đuôi bím tóc được cột bằng cái khăn hơi cũ, tuy nói trên đầu ngay cả một đóa hoa cũng không thấy, nhìn đơn giản như vậy lại nhẹ nhàng khoan khoái, so với cô nương đầu đầy châu ngọc còn thuận mắt hơn.

Trầm chương quĩ lúc này dường như thoáng đã rõ được một ít, vì sao tiểu vương gia lại nhìn trúng nha đầu kia rồi, mặc dù không so sánh được với những thiên kim quý nữ nhà hầu môn, nhưng đứng ở đó an tĩnh tường hòa, tiểu vương gia đã nhìn quen mấy cô nương thế gia, nay nhìn trúng nha đầu kia cũng không hiếm lạ.

Thời Tiêu thấy Trầm chương quĩ bưng bát không ngừng dò xét mình, chợt nhớ tới mấy ngày trước, trong nhà chương quỳ nói muốn tìm nhà chồng cho mình, chẳng lẽ muốn làm mai làm mối.

Nghĩ đến đây, hai gò má không khỏi ửng hồng, rồi lại nghĩ, nếu nói làm mối thì làm sao Trầm chương quĩ lại tới, âm thầm thở ra một hơi, bây giờ nàng chưa

muốn tìm nhà chồng, số mệnh của nàng mà gả cái gì, chỉ hại nhà người ta thôi, từ ngày từ hôn với Minh Chương, Thời Tiêu liền quyết định, cả đời này hai cha con nàng sẽ nương tựa lẫn nhau.

Trầm chương quý thấy Bảo Trụ cầm cà mèn đi ra, mới cười híp mắt nói: “Thịt hầm cách thủy không phải do nha đầu Quyên Tử đặt, là tiểu vương gia Định Vương Phủ, nói buổi sáng ăn bánh hành trứng gà, trong đầu nghĩ có qua có lại mới phải, cố ý hỏi ta, nghe nói cha người thích món thịt hầm cách thủy ở chỗ ta, liền sai ta đưa qua, cho cha người thêm đồ nhắm, cũng cho các tiểu tử bữa ăn ngon.”

Thời Tiêu nghe xong chau mày, tại sao lại liên quan đến tiểu bá vương Diệp gia kia, đang muốn cự tuyệt, thoáng nhìn miệng Bảo Trụ không kịp lau sạch, đành phải thở dài nói: “Lời này là từ đâu mà người nghe được, buổi sáng hôm nay là nướng bánh hành trứng gà, cho mấy tiểu tử này ăn thôi, cũng không cho người bên ngoài, là người nghe lầm cũng chưa biết chừng, thịt hầm cách thủy ta cũng không thể lấy không, ngại đợi lát nữa, ta đi vào lấy tiền trả cho ngài.”

Trầm chương quý nghe xong vội vàng ngăn nàng lại nói: “Thời nha đầu đừng vội, nếu không tin hỏi Trụ Tử một chút, tiểu vương gia nói là tiểu tử có khuôn mặt đen béo cho ngài ấy đấy, không phải là Trụ Tử sao.”

Thời Tiêu sững sờ, quay đầu lại vội vàng đi tìm Trụ Tử, thấy tiểu tử kia đã đi đến cửa viện, liền biết rõ chuyện này không sai được, lập tức gọi Trụ Tử: “Người trở về cho tỳ tỳ hỏi cái, buổi sáng người quay trở lại lấy bánh hành làm cái gì?”

Trụ Tử thấy mình chạy không được rồi, đành phải trở về hí hí cười nói: “Là Quyên tử bảo ta đưa cho tiểu vương gia, nói là đáp tạ tiểu vương gia hôm qua thu thập Quách Đại Bảo.”

Trầm chương quý nói: “Thật sự là lòng tốt làm thành chuyện xấu, tiểu vương gia ăn bánh hành thái người đưa, ngày hôm nay chạy vào nhà xí suốt, mặt mày tái xanh, cả người mềm nhũn, đi cũng không nổi, hiện đang nghỉ ngơi trong nhã gian Hồi Xuân Lâu của ta, thôi được rồi, ta giờ bận rộn lắm, không thể ngồi nữa, phải nhanh trở về chăm sóc ngài ấy nữa, vị tiểu Gia nếu kia có mệnh hệ gì, chuyện mua bán này của ta cũng khỏi phải làm nữa.”

Vừa nói xong liền nhanh chóng đứng dậy bỏ đi, đợi Thời Tiêu lấy lại tinh thần, người đã sớm ra khỏi cửa viện, Thời Tiêu nhìn Bảo Trụ không nói tiếng nào, Bảo Trụ bị nàng nhìn cả người không được tự nhiên, gãi gãi đầu nhỏ giọng nói: “Là Quyên Tử tỳ nói, tiểu vương gia này không phải thứ gì tốt, cả ngày ngồi xỏm ở trước cửa lớn nhà chúng ta, chúng ta lo lắng, Thời tỳ tỳ ra ngoài bị thua thiệt hẳn, liền nghĩ cách đuổi hẳn đi, thật ra ta chỉ rắc có một ít bã đậu thôi, ai ngờ hẳn lại không chịu nổi.”

Một chút? Thời Tiêu tức giận: “Một bao là ta từ Thọ Nhân Đường mua về, tháng trước người bị bệnh không tiêu, ta lấy có 1 tí tẹo bằng đầu ngón tay vậy

nè, ngâm nước cho người uống, cái ngày đó người đi bảy tám lần mới hết, hôm nay những một bao, hấn ăn vào không chừng sẽ gây tai nạn chết người đấy, hấn là tiểu vương gia Vương Phủ, thật sự có sơ xuất, mỗi người trong viện chúng ta không ai được yên đâu.”

Bảo Trụ nghe xong cũng không sợ: “Nhưng Quyên Tử tử nói hấn là đồ không tốt, trong đầu nổi lên ý nghĩ xấu nhớ thương Thời tử tử mà.”

Thời Tiêu thở dài nói: “Loại người như hấn, làm gì có chuyện kiên nhẫn, chỉ là nhất thời thấy mới mẻ nên ham muốn thôi, hấn nhớ thương tử, tử tử không để ý hấn, mấy ngày nữa sẽ cảm thấy không có ý nghĩa, cũng liền bỏ qua thôi, nhưng bởi vì như vậy, về tình về lý, tử tử cũng phải đi nhìn hấn một cái, tốt xấu gì cũng là lễ phép, cũng tránh cho hấn không ghi hận chúng ta, không sợ cái khác, chỉ sợ phiền toái sau này thôi, được rồi, những chuyện này người không hiểu đâu, trong nồi có bánh bột ngô, phía dưới là cháo, bếp lò đã bén lửa rồi kia, người đây thêm hai khúc củi vào đi, tử tử đi một lát sẽ trở lại.”

Bảo Trụ vội nói: “Ta và tử tử cùng đi.” Thời Tiêu trừng mắt liếc hấn một cái: “Người đi làm cái gì, hấn mà thấy người, giận quá đánh người thì làm sao bây giờ, người đừng quản nhiều, tử tử là nữ, nghe Quyên tử nói, Tiểu Bá Vương này mặc dù hồ đồ, ngược lại cũng không đánh nữ nhân, ta đi gặp hấn sẽ không sao đâu, tục ngữ nói đưa tay không đánh khuôn mặt tươi cười, nói không chừng liền cho qua.” Nói xong, tháo tạp dề trên lưng xuống, hơi sửa sang lại váy áo, đi tới Hội Xuân Lâu.

Trong nhã gian trên lầu hai Hội Xuân Lâu, từ khi Trầm chương quỹ đi về kể lại sự việc, Diệp Tri liền nằm ghé vào cửa sổ, mong chờ nhìn qua phố nhỏ Tỉnh Thủy, trong đầu cân nhắc, nàng dâu của hấn sau khi nghe lão Trầm nói thì có tới thăm hấn không, nếu nàng không đến, hấn có nên để cho Trầm lão đầu đi một chuyến nữa không, nếu không, hấn dứt khoát đi qua là được rồi, mà đi thì lấy danh nghĩa gì nhỉ?

Trong đầu trần trọc không ít chuyện nên quãng luôn Tả Hoàn qua một bên, Tả Hoàn uống hết ba ấm nước trà, la lối om sòm là hấn đói bụng lắm rồi mà Diệp Tri lại không cho hấn gọi thức ăn, nói sử dụng khổ nhục kế sao có thể ăn uống thả cửa, đến lúc nàng dâu nhỏ của hấn đến chẳng phải sẽ lộ ra sao.

Làm Tả Hoàn buồn bực muốn chết, đang suy nghĩ xem có nên qua phòng bên cạnh không, trước gọi bát mì dương xuân lót dạ, tư vị chịu đói thực không dễ chịu chút nào, chợt nghe Diệp Tri quay đầu lại nói: “Người nhanh đi ra ngoài đi, nếu không thì trở về nhà, không thì đến phòng khác tránh cũng được, vợ ta đến rồi.”

Một bên vừa nói, một bên vừa phát tay với Tả Hoàn y như đuổi ruồi, Tả Hoàn thật buồn bực, trong lòng nghĩ thầm, mình sao lại bị người ta chán ghét như thế chứ, mặc dù buồn bực nhưng cũng không dám làm hỏng chuyện tốt của Diệp Tri, vừa đi tới cửa lại chợt nhớ tới nha đầu hung hấn hôm qua, thò nửa

người vào xấu xa nói: “Ta nói ca ca này, ngài đây dùng khổ nhục kế chứ có phải là thật đâu, gấp làm gì a, đến thì đến, huynh đệ cũng không thể trở về như vậy, để ta canh chừng bên dưới cho ca ca, vạn nhất nha đầu hung hãn hôm qua tìm tới, cũng có thể thay ca ca ngăn cản một hồi mà...”

Chương 26

“**Đ**ắc Lộc, Đắc Lộc, tiểu tử ngươi nhìn cái gì đó, nhanh lấy cái gương cho Gia, Gia phải soi gương.” Đắc Lộc tìm một vòng cũng không tìm được cái gương: “Gia, không có gương, nếu không nô tài bung chậu nước bên kia qua cho người soi đỡ nhé.”

“Vậy còn con mẹ nó chờ cái gì nữa, nhanh lên một chút, vợ ta sắp tới rồi.”

Đến lúc này rồi, Đắc Lộc thật không biết Gia còn bày đặt soi cái gì nữa, nhưng nghe giọng nói lúc này của Gia, thật không dám chống lại, vội vàng bung chậu đồng trong góc đi tới.

Diệp Trì nhìn vào nửa chậu nước bên trong, lại càng hoảng sợ, chỉ vào khuôn mặt trắng xanh bên trong nói: “Tiểu Gia sao lại thành cái loại đứ hạnh này rồi hả, lỡ vợ ta nhìn thấy giật mình thì sao đây, rồi lại chướng mắt Gia nữa, lúc đó Gia biết tìm ai mà khóc đây!”

Đắc Lộc trợn tròn mắt, trong lòng tự nhủ Gia làm sao lại trúng tà ma nữa vậy, nha đầu kia căn bản cũng không có nhìn trúng Gia mà, nhưng cũng phải giả vờ khuyên nhủ: “Gia ơi, người đại tiện cả một ngày, may mà thân thể này của người cường tráng, nếu đổi lại người khác, lúc này chắc đã chuẩn bị hậu sự rồi, vả lại, không phải Gia đang dùng khổ nhục kế ư, đáng vẻ càng thâm càng có lợi, cô nương kia nhìn thấy người như vậy, khẳng định càng thêm xấu hổ, không chừng còn đau lòng nữa đó.”

Diệp Trì cân nhắc, đúng vậy a, hôm nay mình đang dùng khổ nhục kế mà, phải thăm một chút, nghĩ như vậy, phát phát tay cho Đắc Lộc đem chậu nước trở về, mắt liếc ra ngoài cửa sổ nhìn Thời Tiêu đang đi đến cửa lớn Hội Xuân Lâu, không biết nhớ ra cái gì đó, xông đến Đắc Lộc trách móc một câu: “Ngươi đi tìm chần mản tới đây cho tiểu Gia, nhanh một chút, làm trễ nải đại sự của Gia, Gia một cước đạp chết ngươi.”

Đắc Lộc không có cách, vội vàng chạy ra phía sau tìm chường quầy ôm chần mản tới, theo lời dặn dò của Diệp Trì che ở trên người hắn, lăn qua lăn lại xong xuôi mọi việc, Thời Tiêu cũng đi vào Hội Xuân Lâu.

Lúc Thời Tiêu đi vào Hội Xuân Lâu, Tả Hoành đang ngồi không xa cửa sổ, trước bảo phòng bếp làm cho hắn bát mì dương xuân, đang đặt ở chỗ nào đó sì sụp ăn.

Hôm nay Tả Hoành thật sự rất đói bụng, đã lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên bị đói đến mức này, trước kia thức ăn chọn chọn lựa lựa, mùi vị thiếu

một chút cũng không được, hôm nay chén mì dương xuân này không có gì đặc biệt, ăn mà không cần biết nó có thơm hay không, cùng với một thân quần áo sang trọng đắt tiền quả thật không hề phù hợp, cộng với việc chưa tới giờ lên đèn, trong Hội Xuân Lâu có chút tối, lúc Thời Tiêu đi vào thực không nhận ra dưới cửa sổ là ai, còn tưởng là cu li làm công bên ngoài, đến Hội Xuân Lâu ăn cho đỡ thèm, sức ăn thật y như hổ đói, giống như đói bụng tám ngày chưa được ăn.

Trầm chương quĩ cũng có chút bối rối, trong lòng nói, vị Gia này thật không biết để ý hình tượng gì hết, vội vàng đón Thời Tiêu đi vào, còn cố ý giả bộ như không biết mà nói: “Thời nha đầu sao lại tới đây, chẳng lẽ là món thịt hầm cách thủy hôm nay không đủ lửa?”

Thời Tiêu lắc lắc đầu nói: “Ta là đến thăm tiểu vương Gia, hẳn ở đâu vậy?”

Trầm chương quĩ nghe xong, thật sự thở dài nói: “Tiểu vương Gia hôm nay đã đỡ rồi, không còn tiêu chảy nữa, nhưng hiện tại không cử động nổi, đang nằm trong nhã gian trên lầu, ta đây đang muốn hỏi tiểu vương Gia có cần đem trà nóng lên không.”

Thời Tiêu thấy khay trà trong tay ông, không khỏi nhíu nhíu mày nói: “Lúc này toàn thân đang hư nhược, không thể dùng trà, phiền toái chương quỳ ngâm bát nước đường đem lên đây đi!” Nói qua nhắc chân đi lên lầu.

Vừa bước lên một bậc thang, chợt nghe cạnh cửa nói: “Đừng đi sai, lên thang lầu tay trái.” Lúc này Thời Tiêu mới theo âm thanh nhìn qua, vẫn không nhận ra người ngồi cạnh cửa là ai, chương quỳ vội nói: “Đó là Tả thiếu gia phủ Thượng Thư.”

Nhắc tới Tả thiếu gia, Thời Tiêu mới nhận ra đúng là vị hôm qua bị trúng một cước của Quyên Tử, nhưng hẳn và mình không can hệ, cũng không cần phải quan tâm, lắc lắc người đi lên lầu.

Tả Hoành sờ sờ mũi, trong lòng tự nhủ, được rồi, mình lại bị người ta ghét bỏ nữa rồi, nhưng nha đầu hung hãn hôm qua lúc nào mới đến a, nghĩ đến đây, cào cào đầu nhìn sang phố nhỏ Tỉnh Thủy, ngay cả bóng dáng ma quỷ cũng không có, chợt nhớ tới Trầm chương quĩ vừa nói lúc nãy, rượu của Hội Xuân Lâu là nha đầu hung hãn làm ra, lập tức gọi lên con sâu thềm thường, gọi người làm đến nói: “Các người đem cho Gia một bình rượu ngon, Gia muốn nếm thử mùi vị.”

Người làm tất nhiên sẽ không dám chậm trễ, chỉ một lát sau liền đem lên một bình đã được hâm nóng, Tả Hoành rót một chén giữa cổ uống hết, phải công nhận, vừa ngọt vừa mát, thật sự là rượu ngon khó có được, trong đầu xẹt qua hai bàn tay nhỏ bé của nha đầu hung hãn, nắm nắm đấm chọc vào eo, ai ôi!!!! Tựa như hai cái màn thầu nhỏ trắng tinh mới ra lò, một đôi tay như vậy lại có thể ủ ra rượu ngon thế này, càng nghĩ càng cảm thấy rượu này thơm.

Một ly lại một ly, không đầy một lát nữa thôi một bình này sẽ uống hết cho coi, gã sai vặt thấy Gia hấn cô cùng bất thường, một chút đồ nhắm cũng không có vậy mà cũng uống cho được, mà còn một ly chưa đặt xuống đã rót tiếp một ly nữa rồi, chút nữa mà không say mới là lạ đó.

Vừa định đi lên khuyên nhủ, chỉ thấy Đắc Lộc giẫm giẫm ở đầu bậc thang, Tả Hoàn liếc Đắc Lộc cười nói: “Thế nào, chê tiểu tử ngươi vương bận rồi đúng không! Nói cho ngươi hay, Gia nhà các ngươi lúc này thật là thất bại mà.”

Đắc Lộc cũng cảm thấy như vậy, có lúc nào mà tiểu Gia nhà hấn có thể thiếu hấn hầu hạ đâu, nhưng nha đầu kia vừa đi lên liền chê hấn vương bận, thật không thể hiểu nổi tiểu Gia nhà hấn đây là đang làm chuyện gì, trời thì nóng muốn chết còn đắp chăn bông dày cộm, bộ không sợ đắp ra rôm sảy hay sao.

Nhưng Thời Tiêu lại không nghĩ như vậy, Thời Tiêu vừa nhìn thấy Diệp Trì nằm trên giường êm dưới cửa sổ lại càng hoảng sợ, sức sống của hôm qua không còn lại một chút nào, từ đầu đến chân đắp chăn bông, phải nói là quần kín mít luôn, sắc mặt cũng tái xanh, bờ môi trắng không còn chút huyết sắc, chỉ có đôi mắt còn coi như sáng, trợn thật to, lau láu nhìn mình, tròng mắt cũng không chớp một cái, nhìn đến nỗi Thời Tiêu cảm thấy hết sức chột dạ.

Là do Trụ Tử hạ độc nên hấn mới biến thành như vậy, các nàng thật không đúng, nhưng khi nhìn thấy hấn, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Diệp tiểu Gia lúc này vô cùng kích động, người đang ở ngay tại trước mặt đây, bóp đầu ngón tay tính toán, từ hôm qua đến hôm nay, đã một ngày một đêm không nhìn thấy rồi, làm hấn nhớ ơi là nhớ, ánh mắt càng không rời đi được, cổ sống cổ chết nhìn chằm chằm người ta.

Vừa nhìn mà trong lòng thì nghĩ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lúc này của vợ hấn, so với việc thoa hai cân phấn trên châu còn mịn hơn, hai hàng chân mày cong cong, tựa như lá liễu bên mép nước tháng hai, soi xuống đôi mắt hạnh long lanh, cái mũi cao cao, cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào vừa hái xuống vẫn còn tươi ngon, nhẹ nhàng nhếch lên, vừa nhìn liền hận không thể nhào tới hôn một cái.

Nghĩ đến đây, nhỏ giọng hỏi một câu: “Hiện tại đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Trong lòng Diệp tiểu Gia nói thầm, đỡ chưa hả, chưa đỡ được chút nào đâu, nếu vợ hấn có thể lại gần một chút, thì sẽ đỡ liền hà, nghĩ như vậy, liền há miệng định nói một chữ khỏe.

Thời Tiêu sững sờ, Đắc Lộc vội vàng giết gà cắt cổ ho khan một tiếng, Đắc Lộc thực không muốn thừa nhận, nam nhân cười như kẻ đàn độn ở trên giường này là Gia nhà hấn, đầu này quả thực bị lừa đá hư mất rồi, khỏe gì mà khỏe, nếu khỏe rồi còn nằm ì ở đó làm cái gì.

Diệp Trì cũng cảm giác được, nhớ tới mình đang dùng khô nhục kế mà, không thể nói được, nhưng vừa nhìn thấy Đắc Lộc chợt thấy hết sức chướng

mắt, tiểu tử này càng ngày càng không có mắt nhìn, không nhìn thấy vợ hấn ở đây sao, còn không cút nhanh lên, đứng ở đây làm cái gì, nếu vợ hấn mà e lệ chạy mất, hấn sẽ lột da tiểu tử này.

Nghĩ thế liền hung hăng trợn mắt nhìn Đắc Lộc, Đắc Lộc bị Gia nhìn sợ hết hồn, lập tức hiểu được, vội vàng nói: “Nô tài đi bưng trà cho Gia.” Liền chạy vào đi, đi ra ngoài còn đóng cửa lại.

Thật ra lầu hai Hồi Xuân Lâu tổng cộng có bốn nhã gian, từ lúc Diệp tiểu Gia chiếm một gian trong đó, ba cái còn lại sẽ không ai dám thuê, nhưng Trầm chương quỹ một chút cũng không lo lắng, dù sao bạc tiểu vương Gia trả cũng đủ bao Hồi Xuân Lâu hai ngày rồi, vả lại, sau hôm nay, có thể tưởng tượng ra Hồi Xuân Lâu của hấn không biết sẽ náo nhiệt đến chừng nào, đếm bạc chắc mỗi tay luôn, cho nên, hôm nay cho dù không buôn bán cũng đáng giá.

Thời Tiêu ở trên lầu hai còn buồn bực, quá thanh tịnh, cửa một dãy bốn nhã gian đều mở ra, Diệp Trì đây cũng mở luôn, Diệp tiểu Gia mở cửa là muốn trước tiên có thể thấy nàng dâu nhỏ của hấn, nhưng lúc nàng dâu nhỏ vào phòng liền khác rồi, Đắc Lộc vừa đóng cửa lại, vô cùng hợp ý Diệp Trì.

Nhã gian Hồi Xuân Lâu không lớn lắm, nhưng lúc này Diệp Trì chỉ ước gì nó có thể nhỏ hơn một chút nữa, tốt nhất chỉ vừa vặn cho hai người, như vậy hấn và vợ hấn mới gần sát nhau được, cho dù không thể kéo kéo bàn tay nhỏ bé, ít nhất có thể nghe thấy mùi thơm trên người vợ hấn, hấn vẫn còn nhớ rõ, ngày đó ở trên cầu Bích Ba, vợ hấn trốn ở phía sau hấn, cầm xiêm y của hấn, mùi hương dễ chịu gì đâu, sau khi trở về, Diệp Trì suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra thật ra đây là mùi bánh bột ngô.

Thời Tiêu nghi hoặc nhìn hấn, trong lòng nghĩ thầm, không phải bị tiêu chảy đến ngu luôn rồi chứ, nàng hỏi có một câu mà cả buổi cũng không trả lời, cứ trợn mắt nhìn nàng chăm chăm, nghĩ vậy, lại nói: “Mấy tiểu tử bướng bỉnh, đắc tội tiểu vương gia, ta thay bọn chúng xin lỗi ngài, tiểu vương gia đại nhân đại lượng chớ trách tội.”

Không trách tội, Diệp tiểu Gia lớn đến chừng này, có khi nào đại nhân đại lượng đâu, là loại người tính toán chi li có thù tất báo, chiếm tiện nghi, chịu thiệt? Không có cửa đâu, chuyện hôm nay nếu đổi lại người khác thử xem, lúc này đã sớm bị hấn giày vò đến nửa cái mạng cũng không còn, dám cho Diệp tiểu Gia hấn ăn bã đậu, hấn có thể cho tiểu tử kia lấy bã đậu làm cơm ăn rồi.

Nhưng người trước mắt này là vợ hấn mà, Diệp tiểu Gia một chút nóng nảy cũng không có, thực tế vợ hấn nói lời nhỏ nhẹ, ăn nói khép nép ôn nhu chịu tội như vậy, trái tim Diệp tiểu Gia đã mềm nhũn hóa thành nước mắt rồi, không từ lòng ngực chảy ra đã là quá tốt rồi, đâu nữ nào trách tội, nhưng chỉ ghét sao nàng dâu cách hấn xa dữ vậy.

Tròng mắt đảo lòng vòng, nghĩ ra một chủ ý, hữu khí vô lực nói: “Nàng, nàng nói cái gì, ta, ta không nghe rõ, nàng tới gần đây, gần tí nữa được không, ta đây, ở đây không có tí sức lực nào, dậy không nổi...”

Thời Tiêu nghe hấn nói dứt quãng như vậy, càng thêm áy náy, dịch lên phía trước một bước, không ngờ hấn lại nói: “Lại, lại gần một chút.”

Thời Tiêu chợt nổi lên nghi ngờ, thậm nghĩ có phải hấn lại suy nghĩ cái gì xấu xa không, nhìn kỹ hai mắt hấn, thấy sắc mặt hấn xanh trắng, lại cảm giác mình đã suy nghĩ nhiều, đều đã như vậy rồi, đâu còn có khí lực mà làm mấy chuyện xấu, liền lại dịch lên phía trước hai bước, cách giường êm cũng khoảng cách ba bước.

Diệp tiểu Gia còn chưa hài lòng, nhưng nghĩ nếu hấn lại bảo nàng đi lên phía trước nữa, nhất định vợ hấn sẽ cảnh giác, đành phải nghĩ cách khác.

Đang ở đây suy nghĩ, chợt nghe ngoài cửa Trầm chuông quý nói: “Thời nha đầu, nước đường nguội cần có rồi nè...”

Chương 27

Diệp Trì hận chết mất, thật sự muốn đập chết Trầm chuông quý cho rồi, cửa nhà gian vừa mở ra, ánh mắt tựa như thanh đao, vèo vèo bắn tới Trầm chuông quý, Trầm chuông quý sợ tới mức cả người run lên, khay trà trong tay suýt nữa ném đi, may mắn có Thời Tiêu vội vàng đi qua tiếp lấy, mới cứu được trận này.

Bị Diệp Trì trừng mắt, Trầm chuông quý nào dám bước vào nhà, khay trà giao vào trong tay Thời Tiêu, không kịp quay đầu liền chạy mất, Thời Tiêu chỉ có thể bung mâm nhỏ đi vào, đi còn chưa tới hai bước, chợt nghe Diệp Trì nói: “Đóng cửa lại, gia sợ gió.”

Khỏi phải nói trong lòng Thời Tiêu buồn bực đến cỡ nào, bị tiêu chảy thì sợ gió cái gì chứ! Có phải nữ nhân ở cũ đâu, ngấm lại rồi cuộc họa do Trụ Tử gây ra, liền quay lại đóng cửa.

Đi đến trước mặt Diệp Trì, đặt khay trà ở trên bàn bên cạnh, mới phát hiện không phải nước chè ngâm vào nước, mà là một bình nước ấm, một tách trà có nắp, bên cạnh đặt một chén nhỏ trong đó là nửa bát mật hoa quế, đây là muốn mình làm cho hấn đây mà.

Trong lòng Thời Tiêu cảm thấy hầu hạ một nam nhân như vậy có chút không thỏa đáng, đã thế nam nhân này còn là Diệp Trì, thấy hấn đang trông mong nhìn mình, lòng liền mềm nhũn, cầm muỗng nhỏ múc mấy muỗng mật ong bỏ vào trong bát, rót từng chút từng chút nước nóng vào, động tác của nàng rất nhẹ, cơ hồ không phát ra thanh âm gì.

Bộ dạng bàn tay trắng nõn cầm ấm nước, bộ dạng biết vâng lời, làm Diệp tiểu Gia nhìn đến choáng váng, Diệp Trì cảm thấy vợ hấn như vậy mê người quá xá, nếu nàng có thể mỗi ngày hầu hạ hấn như vậy, hấn tình nguyện cả đời nằm ở trên giường không đứng dậy, nhưng không đứng dậy cũng không được,

nhìn thấy cũng không hả giận a, hấn phải ôm vợ hấn, hôn vợ hấn, còn phải ôm ngủ...

Nghĩ như vậy, chợt liền nhớ lại sự việc buổi tối hôm qua, Diệp tiểu Gia liền cảm giác gia huynh đệ của hấn vèo cái liền ngẩng đầu, khiến cho hấn cả người khô nóng, vốn là thiếu nước, còn bọc một giường chăn bông dày, có thể được mới lạ.

Thời Tiêu pha xong nước mật ong, chợt phát hiện hấn rất không thích hợp, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, lúc này chợt liền đỏ lên không nói, trên trán đổ mồ hôi từ huyết thái dương chảy xuống, đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm, đáy mắt phẳng phất có hai ngọn lửa cháy phần phật.

Như vậy ngược lại không giống bệnh, nhưng trúng tà thì không sai biệt lắm, Thời Tiêu sợ tới mức lui về sau hai bước: “Ngươi, ngươi làm sao vậy?”

“Ta nóng...” Không đợi Diệp tiểu Gia nói xong hết câu, thì bị Quyên Tử cắt ngang: “Nóng cái rắm, tiểu tử này làm chuyện xấu mà!” Bịch một tiếng cửa bị đập ra, Quyên Tử từ bên ngoài vọt vào.

Đi vào hai bước đã vọt đến trước giường êm, không đợi Diệp Trì kịp phản ứng, khẽ vươn tay nhắc chăn trên người Diệp Trì lên, Diệp tiểu Gia đang nằm, tâm tư đang cùng một chỗ, vợ con huynh đệ của hấn đứng chào cờ thẳng tắp, cho dù có xiêm y bên ngoài, bên trong còn mặc quần lụa, nhưng cũng không ngăn được tình thế bay cao ngút trời này.

Quyên Tử mặc dù là đại cô nương chưa lấy chồng, nhưng lần này, cũng biết là cái gì liền đỏ bừng cả khuôn mặt, phì một tiếng nói: “Không biết xấu hổ.” Liền dắt Thời Tiêu đi ra ngoài, nhưng bị Tả Hoàn ngăn ở ngoài cửa, hóp lưng lại như mèo buồn bực mới nói: “Ta nói lần tới ngươi có thể đổi chỗ đập hay không, đập chừng hai lần như vậy, Gia thực trở thành thái giám đó.”

Quyên Tử tức giận trắng mặt nhìn hấn: “Cái đồ chết bầm nhà ngươi, trở thành thái giám thì tốt quá, khỏi gây tai họa cho người khác, cút qua một bên đi, có tin cô nương một cước đạp chết ngươi không.”

Chuyện tốt đẹp lại bị con cọp cái này phá hư, lúc này Diệp tiểu Gia thật sự chỉ muốn bóp chết nha đầu kia, khó khăn lắm mới lừa gạt được người, lại chỉ có thể hấn trơ mắt nhìn vợ hấn bỏ đi như thế, không có cửa đâu, mềm không được, ta sẽ cứng vậy, tiểu Gia đây không tin trị không được con cọp cái này.

Ánh mắt lóe lên, thanh âm cũng trầm xuống: “Vốn tiểu Gia còn muốn khoan hồng độ lượng, chuyện hôm nay cứ cho qua như vậy đi, nhưng xem ra không được rồi, khờ chủ ta đây còn chưa làm gì, ngược lại người đầu độc hại người lại khí phách như thế, Đắc Lộc, cầm thiệp của Gia đi nha môn tìm phủ doãn đại nhân, nói tiểu Gia hôm nay ở phố nhỏ Tỉnh Thủy bị người ta hạ độc, nếu hấn không bắt hạ người độc, ngày mai tiểu Gia ghé thăm nha môn của hấn.”

Quyên Tử nghe xong tức giận cả khuôn mặt đỏ bừng, biết rõ đây không phải thứ gì tốt, đây là kim nén làm chuyện xấu mà, mềm không được thì cứng, mặt

Thời Tiêu cũng không còn chút máu, quay lại nhìn Diệp Trì, người mới vừa rồi không có chút sức lực, lúc này đã ngồi dậy.

Diệp Trì thấy vợ hần nhìn hần như vậy, suýt tí nữa đã mềm xuống rồi, nhưng cân nhắc lại, lúc này nếu mềm xuống, sau này gặp lại vợ hần càng khó hơn.

Đến lúc này, Diệp tiểu Gia cũng coi như nhìn rõ ràng, nàng dâu nhà hần không có nhìn trúng hần rồi, nếu muốn thuận lợi bắt được vợ hần vào tay, phải dẫn lòng, không thể mềm thì cứng, lừa gạt không được, vậy thì cưỡng ép, lấy thế đè người, Diệp Trì hần từ ngày sinh ra đã không phải người tốt rồi.

Nghĩ như vậy, lòng liền cứng rắn, nhưng Tả Hoàn lại hiểu trong lòng Diệp Trì đang suy nghĩ cái gì nhất, Diệp Trì diễn mặt phải, hần phải nhận mặt trái, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể thực sự kinh động đến nha môn, thế thì sẽ hỏng hết.

Nghĩ đến đây liền cười ha ha nói: “Sao lại nói như thế, trời vẫn còn nóng quá, dễ phát hỏa lắm, Trầm lão đầu mau đi Trí Viễn Trai ở phố Nam mua mấy bát nước ô mai tới cho mấy vị đây hạ hỏa.” Nói xong lại nói với Diệp Trì: “Ca ca người vừa rồi không phải nói không so đo sao, sao bây giờ lại thay đổi thế, được rồi, nhường một bước đi, chúng ta ngồi xuống thương lượng một chút, đại sự gì a, về phần kinh động nha môn.”

Quyên Tử tức giận nói: “Người cũng không phải là thứ gì tốt, thằng nhãi này cả ngày ngồi xồm ở ngoài cửa lớn nhà ta, không phải là có chủ ý xấu với Tiêu Tiêu nhà ta sao, có bản lĩnh thì đi Xuân Phong Lâu tìm hoa khôi của người thân mật đi, không được làm tổn hại thanh danh Tiêu Tiêu nhà ta.”

Diệp tiểu Gia nghe xong Xuân Phong Lâu, lập tức có chút chột dạ, liếc trộm Thời Tiêu, trong lòng nói, đây đều là chuyện quá khứ rồi, hiện nay hần chỉ thích vợ hần.

Thời Tiêu căn bản nhìn cũng chưa từng nhìn hần, chỉ kẻ sát vào tai nha đầu hung hãn mà nói chuyện.

Thời Tiêu cũng không nghĩ tới hôm nay chuyện này sẽ ồn ào đến tình trạng này, vừa mới sốt ruột, ngược lại quên mất tính tình Quyên Tử nóng nảy, Quyên Tử cái gì cũng tốt, người đẹp, thiện tâm, nhưng chính là tính tình nóng nảy dễ bị kích động, có đôi khi có thể biến khéo thành vụng.

Mà tiểu bá vương cũng không phải là những tên côn đồ vô lại, đánh chạy liền không dám tới, đây là quyền quý, nói trắng ra là, chỉ cần một câu của hần, bản thân nàng và Quyên Tử thậm chí mười tên tiểu tử bên trong đại tạp viện, cũng khỏi phải nghĩ đến nữa, huống chi, lúc này đích thật là các nàng đuổi lý trước, bất kể thế nào thì Trụ Tử đã hạ độc, nếu truy cứu thật như hần nói, coi như nàng và Quyên Tử có thể may mắn thoát khỏi, nhưng còn Trụ Tử.

Thời Tiêu cũng không phải kẻ ngu, nao đến bây giờ, cũng coi như đã hiểu rõ, bất kể là vì ham muốn mới lạ nhất thời, vẫn tìm chuyện vui, tiểu bá vương

này là thật sự nhìn trúng mình, Quyên Tử luôn nói thanh danh, mà nàng thì làm gì có thanh danh, đã sớm bị gán cho cái mũ sát tinh, lại bị lui hôn, đời này cũng khỏi phải trông chờ được thanh danh tốt. Nếu như dựa vào việc này, là hẳn có thể bỏ qua cho Trụ Tử, hiểu rõ việc này, chẳng phải tất cả đều vui vẻ.

Nghĩ đến đây, liền nói với Quyên Tử: “Quyên tử bớt nóng đi, chuyện này chúng ta có lỗi trước, cấp cho hắn một cái lễ cũng không sao mà.” Nói qua xoay người nói với Diệp Trì: “Quyên Tử tử nóng nảy có chút không tốt, vừa rồi đã đắc tội tiểu vương gia, mong tiểu vương gia không chấp nhất, nếu tiểu vương gia đại nhân đại lượng không chấp nhất, tiểu nữ tất nhiên là muôn phần cảm kích.”

Nói xong, tiếng nói chợt chuyển: “Nếu như tiểu vương gia không đòi hỏi phải trái đúng sai, thì kinh động nha môn bắt người có ích lợi gì, tiểu nữ liền đi nha môn tự thú, bột bã đậu này là tiểu nữ, một tháng trước mua ở Thọ Nhân Đường, có người làm ở Thọ Nhân Đường làm chứng, bánh hành trứng gà người ăn là ta tự tay nướng, chưa từng nhờ người khác làm hộ, ngay cả rô đựng bánh trứng gà cũng là ta tự tay bện dây, Trụ Tử chỉ giúp ta chạy một chuyến mà thôi, Vì vậy, tiểu vương gia muốn tìm người hạ dược, chính là tiểu nữ, người bên ngoài vô can.”

“Tiểu Tiêu muội nói bậy bạ gì đó?” Quyên Tử kinh sợ hô lên một tiếng, Tả Hoành lại có phần nghiến ngấm nhìn qua Thời Tiêu, hắn không hề nhìn nha đầu gầy này vào mắt, thế nhưng cũng không phải người lương thiện đâu, đừng thấy tính tình nhu hòa mềm mỏng, nói chuyện không nhanh không chậm, nhưng mỗi câu mỗi chữ nói ra đều có thể đánh trúng chỗ quan trọng, nha đầu kia không hề ngốc, thông minh hiểu biết hơn nha đầu hung hãn xảo quyệt kia nhiều.

Xác định trong lòng đã hiểu rõ, Diệp Trì yêu thích nàng, làm ra nhiều chuyện như vậy cũng vì nàng, nàng lấy chính mình ra làm vật đánh cược, trận kiện cáo này không cần đánh cũng biết thắng thua, ngược lại nha đầu hung hãn này, có nàng ta ở đây nói không chừng chuyện còn tệ hơn, mình phải bắt nàng đi, bằng không để nàng xen vào, tính nét bá vương của Diệp Trì mà nổi lên, nàng ấy cũng không có lợi ích gì.

Mặc dù mình trúng hai cước của nha đầu hung hãn này, dù sao cũng nhìn nàng lớn lên nhu động lòng người vậy, giúp đỡ nàng cũng không sao cả, nghĩ như vậy, khẽ vươn tay tóm Quyên Tử tới: “Được rồi, người đừng có ở đây càn rỡ chộn rộn nữa, đi thôi, cùng Gia đi gặp lang trung đi, nha đầu người đập Gia hai cước, người muốn đi như vậy là không được đâu, nếu Gia đoạn tử tuyệt tôn rồi, cuộc sống thanh tịnh của người cũng sẽ chấm dứt.”

Quyên Tử bị hắn giữ chặt trong ngực kéo đi, giãy giụa hai cái vẫn không thoát ra được, liền há miệng cắn cánh tay Tả Hoành, “Ai ôi!!! Nha đầu hung hãn này thực con mẹ nó hung dữ quá, được lắm, hôm nay Gia không rút răng nanh của người, ngày mai Gia liền theo họ của người.” Nói xong trực tiếp nâng Quyên Tử lên đi xuống lầu.

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, vừa muốn đuổi theo, lại nghe Diệp Trì tức giận: “Yên tâm, Tả Hoàn sẽ không làm gì nàng ta đâu.”

Lời này sao nghe có chút ghen khuấy, Diệp tiểu Gia có thể không ghen khuấy ư, không thể mềm, thì mạnh bạo chứ sao, nha đầu kia chính là điểm yếu của nàng, lúc này yêu thương còn không hết, hấn có thể làm gì nàng chứ, trong lòng đã ghen thành như vậy rồi, sao còn có thể cứng rắn, đến cùng vẫn không cam lòng, trừng mắt nói với nàng: “Gia trước kia thật xem nhẹ nha đầu nàng, có phải cảm thấy Gia không nỗ lực tới nàng hay không?”

Tuy Thời Tiêu nói như vậy, nhưng ở trước mặt hấn đi ra như thế, vẫn còn có chút không được tự nhiên, quay mặt lại nhắm mắt nói: “Ta nói là sự thật, bã đậu này chính là ta hạ, người khác vô can.” Cẩn môi, khuôn mặt nghiêm túc, dáng vẻ bướng bỉnh này, Diệp tiểu Gia một chút chiêu cũng không có.

Trợn mắt nhìn nàng một hồi, Diệp Trì chợt nghĩ ra một ý: “Nếu như bã đậu này là do nàng bỏ, Gia có thể không tính toán, nhưng dù sao thì nàng cũng phải đền bù tổn thất cho Gia chứ.”

Thời Tiêu sững sờ: “Đền bù tổn thất?”

Diệp Trì lập tức nằm xuống nói: “Ngày hôm nay, Gia đi ngoài hơn hai mươi lần, lúc này không nhúc nhích nổi nữa, đừng nói hồi phủ, đi một bước chân cũng nhũn ra, cũng không thể ở Hội Xuân Lâu, nhà người ta là tiệm cơm, không thể phá hư chuyện mua bán của người ta, nàng nói đúng hay không?”

Thời Tiêu hồ nghi nhìn hấn: “Người đến cùng muốn nói cái gì?”

Khóe miệng Diệp Trì nhướng qua hai bên, rõ ràng không có ý tốt cười cười: “Nhà của nàng không phải gần đây sao, nếu không gia chịu ủy khuất, đi tới nhà nàng nghỉ dưỡng hai ngày đi, đợi gia khỏe rồi, chuyện này cho dù bỏ qua, thì đây không tính là quá phận mà!”